

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 8Csp/83/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120205114
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Jaselský
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2020:8120205114.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom, JUDr. Jozefom Jaselským, v spore žalobcu: G. U., Q.. XX.XX.XXXX, U. D. XXXX/XX, XXX XX L., právne zastúpeného: JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 2, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 552,83 eur, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 100,- € do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.
- III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 30.4.2020 domáha voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 552,83 eur. Svoju žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 10Csp/141/2017 zo dňa 17.5.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9Co/131/2018 zo dňa 17.1.2019 bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný. Žalobou sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia a o určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 3.7.2018 a vo zvyšku 6.2.2019.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol:

34. Povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. musia byť uvedené v zmluve, čo znamená, že musia byť výsledkom zmluvného konsenzu oboch jej účastníkov a to odhliadnuc od toho, že zmluva nemusí tvoriť jeden dokument, ale pokiaľ niektoré náležitosti zmluvy boli uvedené v tzv. oznámení veriteľa o schválení úveru, ktoré však nebolo podpísané žalobcom a na ktoré písomne nereagoval akceptáciou tohto návrhu, pričom v zmluve ani nie je odkaz na spomínané oznámenie ako súčasť zmluvy, nie je možné prijať záver, že zákonná požiadavka obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere predstavujúca či už splatnosť mesačnej splátky alebo termín konečnej splatnosti úveru bola zachovaná spomínaným oznámením. Písomná forma zmluvy vrátane spomínaných povinných zákonných náležitostí musí byť dodržaná aj v procese kontraktácie týchto jednotlivých náležitostí zmluvy. V samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere nie je ani zmienka o splatnosti mesačnej splátky a o termíne konečnej splatnosti úveru. Pokiaľ tieto náležitosti žalovaný uviedol v ďalšom dokumente, teda v spomínanom oznámení, bolo potrebné, aby žalobca tento nový návrh žalovaného ohľadom týchto náležitostí písomne akceptoval. Musí byť totiž dodržaný proces uzatvárania zmlúv podľa § 43 a nasl. Občianskeho zákonníka

41. Ako už súd uviedol, písomná akceptácia žalobcu vo vzťahu k termínu mesačnej splátky a termínu konečnej splatnosti úveru nebola v konaní preukázaná, preto možno konštatovať, že nedošlo k

písomnej dohode strán o týchto náležitostiach zmluvy. Okrem toho žalovaný nepredložil súdu spomínané oznámenie, na ktoré sa vo svojom vyjadrení k žalobe odvoláva. 44. Okrem vyššie uvedeného je potrebné poukázať na to, že hodnota RPMN je v skutočnosti vyššia, ak sa vychádza zo skutočne poskytnutého úveru v sume 1350 eur, pričom v zmluve sa vychádzalo zo sumy 1500 eur. Súd poukazuje na to, že obdobnou vecou sa zaoberal aj súdny dvor vo veci Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti FINWAY, a.s., kde Súdny dvor ustálil výklad tak, že do celkovej výšky úveru v zmysle článku 3 písm. l) a článku 10 ods. 2 smernice 2008/48 nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky dohodnuté z dôvodu predmetného úveru ako sú administratívne poplatky, úroky, provízie, akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Za takéto zahrnutie súm tvoriace celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru nutne vedie k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru. Súd sa stotožňuje s tým, že článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 Smernice 2008/48 ako aj bod I prílohy 1 tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. (Rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn.18Co/109/2011). Z uvedeného teda vyplýva, že v zmluve nie je uvedená správna výška RPMN a to v neprospech spotrebiteľa.

45. Vyššie uvedené závery znamenajú, že úver je potrebné považovať za bezúročný a bezpoplatkový aj s poukazom na § 11 ods. 1 písm. d/ zákona č. 129/2010 Z.z.

49. Je potrebné konštatovať, že žalovaný žiadnym spôsobom nepreukázal, že by u žalobcu posudzoval s odbornou starostlivosťou jeho schopnosť splácať úver, preto je potrebné prijať záver, že hrubo porušil povinnosť podľa § 7 ods. 1 ZoSÚ, čoho dôsledkom je bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru

57. K žalobe o vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky ohľadom Dohody súd uvádza, že vzhľadom na skutočnosť, že celý text dohody bol vopred pripravený a dopisovali sa len osobné údaje žalobcu a odmena za službu, vedie k záveru o tom, že dohoda nebola individuálne dojednaná. Dôkazné bremeno o preukázanie opaku bolo na žalovanom (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka), žalovaný však opak nepreukázal, keďže tvrdenie o dobrovoľnosti dohody v jej texte nebolo preukázané.“

Ako spotrebiteľ si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv. Svoje práva musela brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže som spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, primerané finančné zadosťučinenie preto požadujem vo výške 552,83 eura, pričom nárok ako ho požadujem, zohľadňuje skutočnosť, že sa žalovaný na môj úkor bezdôvodne obohatil o sumu 252,83 eura a za neprijateľnú zmluvnú podmienku požadujem 300 eur.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a navrhol ju v celom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že zákon (§ 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.) v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy úvaha o vzniku nároku na finančné zadosťučinenie. Ako však uvádza v rozsudku sp. zn. 14Co91/2012 Krajský súd v Prešove, s ohľadom na jeho (pozn. § 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má však byť vyvážené, čo teda znamená aj posúdenie, či účel sledovaný zákonom sa dosahuje vyslovením neplatnosti zmluvnej podmienky, celej odplaty za úver alebo nad rámec toho aj záverom o vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie. Z podanej žaloby nevyplývajú žiadne skutkové okolnosti, ktoré by preukazovali nutnosť priznania finančného zadosťučinenia ako spôsobu zavŕšenia ochrany spotrebiteľa. Jeho vznik nie je automatický; naopak, vznik tohto nároku treba chápať ako prostriedok završujúci ochranu spotrebiteľa za situácie, kedy to okolnosti vyžadujú. Z podanej žaloby nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému (porušeniu) sa finančné zadosťučinenie uplatňuje. Rozhodnutie vo veci sp.zn. 16Csp/12/2017 vychádza zo záverov založených na všeobecných ustanoveniach Občianskeho zákonníka, nie ustanovení určených na ochranu spotrebiteľa. Konkrétne ide o bod 44 odôvodnenia uvedeného rozsudku. Ak by chcel zákonodarcu priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za každé porušenie spotrebiteľského práva, zakotvil by to priamo (za porušenie), a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom uvedeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje

práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní, a nie primerané zadosťučinenie priamo za ich akékoľvek porušenie (bez ohľadu na ich uplatnenie v súdnom konaní). Poukázal ďalej na to, že okrem podanej žaloby žalobca podal aj inú žalobu o zaplatenie finančného zadosťučinenia, (napr. konanie pod sp. zn. 13Csp/3/2020 a sp.zn. 32Csp/79/2019). Žaloba, o ktorej bolo vedené konanie pod sp.zn. 32Csp/79/2019 sa týka rovnakého zmluvného vzťahu ako rozsudok č.k. 10Csp/141/2017. Žalobcovi nebránila žiadna objektívna prekážka uplatňovania požiadavky na primerané finančné zadosťučinenie jednou žalobou a/alebo v jednom konaní. Postup žalobcu sa javí ďalej tak, že začatím separátnych konaní neumožňuje posúdiť ním tvrdený nárok komplexne, ale vždy len na základe parciálnych skutočností a skutkových okolností. Žalovaný namieta aj výšku požadovaného zadosťučinenia, pretože žalobca neuviedol nič, čím by preukázal vecnú a skutkovú spojitosť medzi primeraným zadosťučinením, požadovanou výškou a tvrdeniami, podľa ktorých má byť finančné zadosťučinenie súčtom sumy rovnajúcej sa bezdôvodnému obohateniu a „oceneniu“ neprijateľnej podmienky. Postup žalobcu nemá oporu ani v zákone a ani v žiadnej ustálenej praxi súdnych autorít.

3. Žalobca v replike uviedol, že relatívna neurčitosť hypotézy právnej normy sa stáva v konkrétnej súdnej veci absolútnou, konkrétnou a určitou a to konkrétnym naplnením požiadavky zákona č. 350/2007 Z.z. (ďalej aj len „zákon“), ktorým je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom, a osobitnými predpismi, čo je konkretizované rozsudkom v základnom konaní, na ktoré konanie o primerané finančné zadosťučinenie (ďalej aj len „PFZ“) nadväzuje. Zo zákona nevyplýva, aby spotrebiteľ dokazoval akúsi intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia nepriaznivého následku spotrebiteľa, ako ho pociťoval a prežíval a podobne. Spotrebiteľ má teda podľa zákona tvrdiť a dokazovať len to, že na súde úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi a nič iné. Zo zákona súčasne logicky vyplýva, že čo sa týka rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je v teraz súdnej veci definovaná rozsudkom vydaným v základnej veci, t.j. rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 10Csp/141/2017, zo dňa 17.5.2018 a jeho odôvodnením, ktoré sú hmotnoprávnou podmienkou nároku na PFZ a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v základnej veci, nie je možné v konaní o PFZ ani rozširovať ani zužovať, a je určujúci aj pre úvahu súdu o výške PFZ. Aj keby sa zistilo v konaní o PFZ porušenie aj ďalšieho spotrebiteľského práva, aké zistil súd v základnom konaní, nemožno naň prihliadať, nakoľko nebude spĺňať požiadavku zákona na úspech na súde, ale na druhej strane, ak súd v základnom konaní zistil porušenie toho ktorého spotrebiteľského práva, nemôže súd konajúci o PFZ dôjsť k záveru, že o porušenie spotrebiteľského práva nejde. Jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je výška škodlivého následku, vyjadrená v peniazoch, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobí, alebo mienil spôsobiť, porušením spotrebiteľského práva a predovšetkým z tohto objektívneho kritéria by mal súd pri úvahe o výške PFZ vychádzať. Svojou podstatou inštitút PFZ nie je ničím iným, ako tým, že na jednej strane obohacuje spotrebiteľa na úkor dodávateľa, o odmenu za úspech v spotrebiteľskom súdnom konaní a na druhej strane finančným sankcionovaním, ako trestom, postihuje dodávateľa, za porušovanie spotrebiteľského práva. Zákon nepočíta s morálnou satisfakciou a s peňažným zadosťučinením, len ako jej doplnkom, alebo alternatívou, ale počíta výlučne len s finančnou satisfakciou, v ktorej už logicky je obsiahnutá aj satisfakcia morálna.

4. Žalovaný v duplike uviedol, že žaloba, o ktorej bolo vedené konanie pod sp.zn. 32Csp/79/2019 sa týka rovnakého zmluvného vzťahu ako rozsudok č.k. 10Csp/141/2017-43. Samotná skutočnosť, že žalobca začal viaceré separátne [základné] konania (pozn. základné v tom význame, že od nich odvodzuje podanie žaloby o finančné zadosťučinenie) nepredstavuje žiadny legitímny dôvod na začatie dvoch rôznych konaní o primerané finančné zadosťučinenie. Ak si žalobca už v rámci konania o žalobe vedeného pod sp. zn. 13Csp/3/2020 a pod sp.zn. 32Csp/79/2019 neuplatňoval požiadavku na finančné zadosťučinenie aj s odkazom na rozhodnutie, na ktoré odkazuje v tomto konaní, a naopak podal ďalšiu žalobu, potom takýto postup: (a) je účelový a sleduje to, aby v rámci jedného súdneho konania neboli komplexne posúdené všetky okolnosti, ale aby (aj tie isté okolnosti) boli a mohli byť posudzované duplicitne, a teda došlo k porušeniu účelu právnej normy § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a jej protiprávnemu zneužitiu; (b) je v rozpore s § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., ktorého cieľom (viď napríklad rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp.zn. 12Co/3/2015) je, aby primerané finančné zadosťučinenie sa chápalo ako odmena spotrebiteľovi za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Iniciovanie viacerých [základných] súdnych konaní namiesto jedného a rovnako iniciovanie tomu zodpovedajúceho počtu konaní o finančné

zadosťučinenie vylučuje uvedený účel citovaného zákonného ustanovenia, pretože cieľom takéhoto postupu už nejde o „odmenu spotrebiteľovi,“ ale o protiprávne obohatenie sa; (c) je v rozpore s § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. aj preto, že nesleduje nastolenie rovnováhy, ale vytvorenie bezdôvodného obohatenia (na túto skutočnosť v súvislosti s uplatňovaním nároku na primerané finančné zadosťučinenie poukázal vo svojej rozhodovacej činnosti napríklad aj Krajský súd v Prešove, rozsudok sp.zn. 14Co 91/2012). Nejestvuje žiadny oprávnený, zákonný a ani logický dôvod, aby žalobca za účelom získania finančného zadosťučinenia účelovo podával niekoľko žalôb, ak tak mohol preukázateľne spraviť jednou; jednoznačnej účelovosti nasvedčuje už obsah splnomocnenia, ktoré je formulované všeobecne zjavne len preto, aby sa uplatnilo vo viacerých konaniach. Pri zvážení toho, čo je účelom súdneho konania je na mieste dôvodné tvrdiť, že opakované podávanie viacerých žalôb v blízkej časovej súvislosti a bez relevantného dôvodu namiesto jednej je postupom, ktorý je neobhájiteľný a oprávnené je ho možné označiť za zneužitie práva. Ak je účelom súdneho konania ochrana porušeného alebo ohrozeného práva (viď § 131 CSP), a súčasne ak právna úprava vychádza z hospodárnosti konania (prejavujúceho sa z pohľadu súdu napríklad spojením viacerých vecí do jedného konania), potom podanie troch žalôb v ten istý deň sa javí ako príklad zneužitia práva, vedúci k oprávnenému tvrdeniu o tom, že takýto postup smeruje len k dvom veciam: 1) účelovo a zámerne multiplikovať súdne spory a zamedziť komplexnému posudzovaniu skutkového stavu, 2) nedôvodne produkovať trovy právneho zastúpenia (namiesto jedného konania vyvolať tri konania).

5. Súd vykonal dokazovanie listinami, a to rozsudkom Okresného súdu Prešov č.k. 10Csp/141/2017-43, doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 17.1.2019, sp.zn. 9Co/131/2018, doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, ako aj ďalším spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav:

6. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 17.5.2018, č.k. 10Csp/141/2017- 43, zaviazal žalovaného vydať žalobcovi sumu vo výške 252,83 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne od 9.9.2017 do zaplata titulum vydania bezdôvodného obohatenia, nakoľko poskytnutý úver bol bezúročný a bez poplatkov. Súd zároveň určil, že zmluvná podmienka v čl. I, bod 7.1 Dohody o poskytnutí služieb č. 8500119276 uzavretej stranami sporu dňa 19.6.2015 k Zmluve o spotrebiteľskom úvere revolvingového typu č. 8500119276 zo dňa 19.6.2015 v znení: „Zákazník sa zaväzuje, že za uzavretie dohody zaplatí mesačne poskytovateľovi odplatu vo výške 2,54 % zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odplatu v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokom za úver v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi“ je neprijateľná. Vo výroku o určení neprijateľnosti zmluvnej podmienky nadobudol rozsudok právoplatnosť dňa 3.7.2018.

7. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd rozsudkom zo dňa 17.1.2019, č.k. 9Co/131/2018-120, potvrdil rozsudok vo výroku o vydaní bezdôvodného obohatenia.

8. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 19.7.2019, č.k. 32Csp/79/2019-55, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.10.2019, č.k. 25Co/65/2019-108, priznal žalobcovi v tomto konaní voči žalovanému v tomto konaní primerané finančné zadosťučinenie vo výške 250,- € v súvislosti s povinnosťou uloženou žalovanému zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy na základe rozsudku tunajšieho súdu vydaného v konaní vedenom pod sp.zn. 16Csp/12/2017, ktorý bol následne potvrdený aj rozhodnutím odvolacieho súdu. Dohoda o zrážkach zo mzdy bola uzatvorená k Zmluve o revolvingovom úvere č. 8500119276 dňa 19.6.2015.

9. Pri právnom posúdení predmetného sporu vychádzal súd z ustanovení zákona č. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

10. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

11. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

12. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 9.6.2013, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

13. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.6.2013, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

15. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Podľa názoru súdu uvedený nárok je teda daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54 Občianskeho zákonníka, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a citované zákonné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje. V tejto súvislosti súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015, zo dňa 14.9.2016, v ktorom tento súd uviedol, že v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

16. V prejednávanej veci je zřejmé, že žalobca úspešne uplatnil porušenie svojho práva ustanoveného osobitným predpisom v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 10Csp/141/2017, v dôsledku čoho bol žalovaný zaviazaný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie a zároveň boli vyhlásená zmluvná podmienka týkajúca sa predmetného úveru za neprijateľnú. Súd má teda za to, že pokiaľ bol žalobca úspešný v predchádzajúcom spore pri uplatnení porušenia jej práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný.

17. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení súd vychádzal z toho, že finančné zadosťučinenie má sankčnú povahu a jeho účelom je odradiť nečestného dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Finančné zadosťučinenie je potrebné nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu spotrebiteľovi a tiež ako odmenu pre žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý privodil vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky ako opatrenia orgánov dohľadu, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Na druhej strane však nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov. Pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné tiež prihliadať na okolnosti prípadu, konkrétne zo závažnosti porušenia práva či povinnosti voči spotrebiteľovi, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán protiprávnemu konaniu. Súd takisto vzal zreteľ na to, že žalobcovi bolo už priznané o primerané finančné zadosťučinenie, ktoré sa týka rovnakého zmluvného vzťahu, aj keď sa jednalo o porušenie iného práva žalobcu. Zároveň je potrebné dodať, že žalobcovi žiadne ustanovenie zákona nebráni podať viaceré žaloby na priznanie PFZ, ak sa tieto žaloby týkajú rôznych porušení práv spotrebiteľa.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené súdom vymedzené kritéria má súd za to, že suma vo výške 100,- eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia (keďže morálnym zadosťučinením bol aj

rozsudok č.k.10Csp/141//2017-43 v spojení s rozsudkom vydaným v konaní pod sp.zn. 9Co/131/2018 a sú ním aj odôvodnenia týchto rozsudkov) a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie, a zároveň bude odmenou pre žalobcu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobil, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, akú si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustil do sporu s ním. V prevyšujúcej časti súd preto žalobu o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zamietol.

19. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Podľa tohto ustanovenia môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške (porovnaj I. ÚS 56/2017). Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je prípad prejednávanej veci. Úvaha súdu sa teda týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinná strana dobrovoľne nespĺní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnená strana môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.